

De schoenen van Claudia

‘Geef mijn schoen hier. Ik wil het niet.’ Boos griste Claudia haar schoen uit haar moeders handen. Met haar adem maakte ze er een doffe plek op en wreef deze uit met haar de mouw.

‘Maar liefje,’ zei haar moeder, ‘als je je schoen niet zet, weet Sinterklaas niet waar hij je cadeautje moet laten.’

‘Kan me niet schelen. De vorige keer moest ik perse van jou hooi in mijn schoen doen voor dat stomme paard. Nou, ik hoop dat ie ervan genoten heeft, want dan had het nog enig nut dat het net leek alsof dat beest met zijn hoeven op mijn schoen had staan dansen.’

Er was niets in de wereld wat Claudia belangrijker vond dan haar schoenen. Ze had inmiddels meer dan twintig paar. En dat waren alleen de schoenen die ze paste. Alle schoenen die te klein waren, bewaarde ze in een speciale kast. Gewoon, om er af en toe naar de kunnen kijken. Altijd als haar ouders vroegen wat ze wilde voor haar verjaardag, op pakjesavond of onder de kerstboom, dan was Claudia’s antwoord steevast hetzelfde: mooie nieuwe schoenen.

Haar moeder had het eerst wel schattig gevonden, maar zo langzamerhand was de schattigheid er wel vanaf. Schoenen zijn niet goedkoop en dan had Claudia ook nog eens een uitgesproken, maar misschien moet je wel gewoon zeggen, dure smaak.

Behalve dat Claudia van haar schoenen hield en er heel zuinig op was, was ze nogal eigenwijs. Haar ouders probeerden haar er keer op keer toe te zetten om een schoen bij de schoorsteen te zetten.

‘Heb je je weleens afgevraagd hoe een schoen ruikt als deze de hele nacht in roetlucht heeft gestaan?’ zei Claudia dan.

Voordat haar ouders ertegenin konden gaan, had Claudia al een verkoold stukje brandhout onder hun neus gestopt en gezegd: ‘Zo dus.’

‘Maar je hebt toch ook wel oude schoenen,’ suggereerde haar vader dan voorzichtig.

‘Die van jou zijn misschien oud, maar al mijn schoenen zien eruit als nieuw.’

En ze had gelijk. Als je in de schoenenkast van Claudia een blik zou werpen, als ze dat toestond, dan zou je niet kunnen zien welk paar het oudst en welk het nieuwst waren. Allemaal zagen ze er even mooi uit.

‘Wil je dan een schoen van mij lenen?’ vroeg haar moeder.

‘Nee, natuurlijk niet. Straks vergist die Piet zich en dan heb ik zomaar ineens een chocoladeletter in jouw schoen. Ik haat chocola.’

Claudia vond chocola eigenlijk geweldig lekker, maar sinds die keer dat ze per ongeluk een stukje chocola in haar hand liet smelten en er een chocoladedruppel op haar schoen viel, heeft ze chocola op haar lijst

met verboden eten gezet. Daar staat alles op wat kan lekken, zoals ketchup, slagroom, en ijsjes.

Haar vader en moeder keken elkaar aan en daarna keken ze naar Claudia. 'Dat wordt dus geen schoen zetten voor jou vanavond,' zei papa ten slotte.

'Dat moet dan maar,' zei Claudia. Diep van binnen baalde Claudia flink, maar doordat ze zo eigenwijs was, gaf ze geen duimbreed toe. Toch zong ze die avond wel mee met *Zie de maan schijnt door de bomen*, maar bij *Sinterklaas kapoentje* hield ze haar mond stevig dicht. De volgende ochtend vond haar moeder een sjaaltje in haar schoen en papa een paar sokken. Terwijl papa zei dat hij zijn nieuwe sokken direct aan zou trekken en mama zich afvroeg of het sjaaltje beter bij haar jurk of haar rokje zou passen, zag Claudia op de rand bij de openhaard een briefje liggen. Ze liep erheen en zag er in sierletters duidelijk haar naam erop staan. Ze pakte het op en vouwde het open. 'Wat heb je daar?' vroeg mama.

'Een brief,' zei Claudia afwezig. Ze keek naar de letters die in een mooi handschrift geschreven waren.

'Lees eens voor dan,' zei papa nieuwsgierig. Claudia begon hardop te lezen.

Beste Claudia,

Je hebt gisteravond niet je schoen gezet en daarom geef ik je deze brief. Ik wil je iets laten zien. Kun je komende zaterdag, laten we zeggen, om tien uur?

Samen met de hoofdpiet kom ik je ophalen.

Groeten van Sinterklaas.

Claudia keek haar ouders met grote ogen aan. Zij keken op hun beurt met vragende ogen terug.

'Ik? Met Sinterklaas op stap? Maar... dan moet ik uitzoeken welke schoenen ik aan moet.'

'Ben je niet benieuwd wat jullie gaan doen?' riep haar moeder haar na, toen ze naar boven stoomde.

Eenmaal beneden met een paar of tien op haar armen, gaf ze antwoord. 'Ja, ja, maar hij moet natuurlijk wel snappen waarom ik mijn schoen niet wil zetten. Ik moet echt mijn beste paar uitzoeken.'

Een paar dagen later stond Claudia te popelen. Om de tien seconden keek ze uit het raam of ze al iets zag wat op Sinterklaas of Hoofdpiet leek. Voor de zekerheid ging ze toch nog maar een keertje naar de wc. Ze wilde niet dat ze zou moeten als ze net vijf minuten in auto zat.

Auto? Of zou hij op zijn paard komen?

Net toen ze daar op de wc over aan het nadenken was, ging de deurbel. Vlug hees ze haar broek omhoog, waste haar handen en liep naar de huiskamer. Daar was hij. Sinterklaas. Vrolijk stak hij zijn hand op. 'Hallo Claudia,' zei Sinterklaas vriendelijk. Naast hem stond de hoofdpiet en hij schonk haar een gulle lach.

Voorzichtig stak ze ook haar hand op. 'Eh, hallo Sinterklaas.'

'Kom je mee? Ik heb niet al te veel tijd, maar dit is te belangrijk om te laten schieten.' Sinterklaas keek even naar Claudia's ouders. 'Ik denk dat ze met uurtje wel weer terug is.'

Claudia zei haar ouders gedag en buiten zag ze dat ze inderdaad met een auto waren. Achter het stuur zat nog een piet. Ik wist niet dat er ook chauffeurpieten waren, dacht Claudia.

'Waar gaan we naartoe?' vroeg ze zachtjes.

Sinterklaas zat naast de chauffeurpiet en Hoofdpiet zat naast haar. 'Dat zul je zo wel zien,' zei Hoofdpiet. 'We zijn er bijna. Nog een paar minuutjes.'

Net buiten de stad reden ze op een groot huis af. De ramen zagen eruit alsof ze in geen jaren gezeemd waren en de muren en kozijnen konden duidelijk wel een verbouwd gebruiken. Het leek een verlaten landhuis te zijn.

Chauffeurpiet parkeerde de auto vlak voor het stenen trappetje dat naar de voordeur leidde. Ze stapten allemaal uit en Sinterklaas wenkte Claudia. Ze liep achter hem aan. Hoofdpiet had een grote zak uit de kofferbak gehaald en liep ermee achter haar aan. Chauffeurpiet bleef ook deze keer in de auto zitten.

Claudia keek om zich heen. Ze zag niets. Waarom moest de hoofdpiet een grote zak bij zich hebben? Wat zou erin zitten? Cadeautjes? Voor wie dan?

Sinterklaas drukte op de bel en een paar seconden later deed een mevrouw open.

'Ah, fijn dat u er bent Sinterklaas. Welkom in het weeshuis voor meisjes. Kom binnen.'

'Dank je, Dorothea. O, en dit is het meisje waarover ik vertelde: Claudia.'

Dorothea keek Claudia onderzoekend aan en haar ogen bleven even rusten op Claudia's schoenen. Ze zei er niets over.

Ik zal hier toch niet hoeven wonen? vroeg Claudia zich plotseling af.

Nee, Sinterklaas zie dat ik over een uurtje weer thuis zou zijn.

Onhoorbaar slaakte ze een diepe zucht.

Ze liepen achter Dorothea aan door een donkere gang. De tegels op de vloer waren afgewisseld zwart en wit, en er zat bijna geen verf meer op de muren. Ze kwamen bij een grote deur. Dorothea ging naar binnen en sloot de deur. Aan de andere kant hoorde Claudia haar gesmoorde stem. 'Een. Twee. Èèèèn, ja.'

Claudia hoorde ineens een hels kabaal en ze maakte eruit op dat het *Sinterklaasje kom maar binnen met je Piet* moest zijn. De deur zwaaide open en Dorothea maakte een uitnodigend gebaar. Sinterklaas en de hoofdpiet liepen luid zwaaiend naar binnen. Claudia schuifelde er verlegen achteraan.

Ze keek als eerste naar de voeten van de meisjes. Ze schrok. De meeste kinderen hadden alleen sokken aan. Sommigen droegen versleten pantoffels met gaten erin en een aantal had zelfs helemaal niets aan hun voeten.

Sinterklaas nam tekeningen en knuffels in ontvangst en Hoofdpiet had voor iedereen een cadeautje. Claudia zag alleen maar blij en vrolijke gezichten. Zelf kreeg ze een rood hoofd van schaamte. Ze dacht terug aan een paar dagen geleden dat ze zo boos was dat een van haar vele schoenen onder het hooi zat. Uiteindelijk was dat er makkelijk vanaf te halen geweest.

Toen ze weer in de auto zaten vroeg Sinterklaas: 'Vond je het gezellig?'

'Eh, ja hoor. Maar... al die kinderen. Hebben ze geen schoenen?'

'Nee, de meesten niet. Ze zijn arm, hebben geen ouders en je hebt het gezien: het huis is ook oud, dus er is nauwelijks geld. Daarom hebben we afgesproken dat ze niet hun schoen zetten, maar dat we de cadeautjes komen brengen.'

Dat kan toch niet, dacht Claudia. Het zingen voor de openhaard, de spanning die je 's morgens voelt of er iets in je schoen zit. Het uitpakken van je cadeautje, nou ja, gewoon alles.

Ze waren weer bij Claudia's huis. Ze stapten uit. 'Nou, dag ho...' zei Sinterklaas.

Maar Claudia riep 'Wacht.' Aan de hoofdpiet vroeg ze of ze zijn lege cadeautjeszak even mocht lenen. Ze stoomde naar boven, naar haar kamer en kwam even later met een goed gevulde zak beneden.

‘Alstublieft,’ zei ze tegen Sinterklaas. ‘En ik hoef ze niet terug. Ze zijn voor de meisjes van het weeshuis.’

Hij keek in de zak en zag daarin een enorme berg schoenen in allerlei maten zitten.

‘Dank je wel, Claudia,’ zei Sinterklaas glimlachend. ‘Kom Piet, we hebben nog iets af te leveren.’ Voordat hij ging, knipoogde hij naar Claudia. ‘Nou, dag hoor.’

Die avond zette Claudia de rechterschoen van het enige paar dat ze nog overhad voor de openhaard en zong op haar aller hardst *Sinterklaas kapoentje*.

